

NA VIDĚNOU

Bylo toho moc. Utekl jsem do postelí a vida,
v nich už tma, jež předchází noc. Jak chceš,
dodám, jako by se mě na něco ptala. Jako bych
měl možnost se nevyválet.

Navlékám tedy rukavice zmaru, na každý prst,
k předloktí. Budu-li až sem rozvoněn, teprve pak
asi předvedu ten správný sebezáchovný kabaret,

například kankán pohybem prostředníčku
předvedu, jindy levnou lascivitu, nyní naději, která
by měla umírat poslední, a vlastně by na její skon
vůbec neměla přijít řada, neboť já jsem tu zhášen,
já se mám poručit,

protože je toho moc. Utekl jsem do postelí
a v nich už tma, jež předchází noc, jak chceš,
dodá, jako bych se jí na něco ptal.

Neptal. Přiznávám jen dva trhance kosmického
ticha: z hrdla, obepínaného korály zásvětní rosy,
a bědy fotek z dětství, když cosi je kroutí podél
jejich příčné osy.

Není otázka, kde a jaký hrob, ale kdo tu o mně
smlouvá, nejsem si jistý, že bych psal tak vysokou
poezii, aby hvězdy sáhly pro slova k mé obhajobě.
Jestli mým nebem není strop.